

Pevný bod

Úvod: Staroveká grécka filozofia „priniesla“ na svet skeptikov, ktorí sa zapísali do dejín tým, že všetko spochybnili. Popreli všetko, čo sa považovalo za správne, alebo pravdivé. Absolútna pravda pre nich prestala existovať. Všetko začali považovať za relatívne. Ľudia stratili pevný bod. Neskorší filozofovia toto myslenie ešte aj prehĺbili. Známi filozof 17. st. René Descartes prehlásil, že:

I. Nič nie je isté!

Všetko je vec kultúry a prostredia. Naše názory sa opierajú o to, v akom prostredí sme sa narodili a žili. Afričan nie je zaostalý. On vyrastal vo svojom prostredí a za pravdivé považuje to, čo mu povedali, že je pravda. Keby ten istý človek vyrastal v inej kultúre, veril by niečo iné.

Indovia veria v Budhu, ale nie preto, že sú zaostalí, ale preto, že vyrastali v inom prostredí. Na základe toho všetkého si môžeme myslieť, že niekto verí niečo iné, než iný, ale nie preto, že vo svete pôsobí aj satanova lož, ale preto, že vyrastal v inom prostredí. To, čo nás naučili, tomu veríme, ale to ešte nemusí znamenať, že veríme absolútnu pravdu. Takto uvažoval filozof René Descartes.

On spochybnil všetko, čo sa dalo spochybniť. Začal sa pýtať: či je teraz teplo, alebo zima? Prišiel k poznaniu, že to je vec pohľadu. Čo pre jedného je zima, to pre druhého môže byť teplo. Tak čo je teraz, teplo, či zima? To bola jeho filozofická otázka. Keď jedného dňa takto uvažoval, prišiel k záveru, že nemá ani jeden pevný bod, o čo by sa mohol oprieť. Potom mu niečo napadlo. Zavolať mocným hlasom: „cogito ergo sum!“ „Myslím, teda som!“ To je môj pevný bod! To je isté.

Potom veľmi rýchlo prišiel aj k poznaniu Pána Boha. Lebo keď rozmýšľam, tak niekto mi musel dať schopnosť rozmýšľať. To musí byť vyššia inteligencia, než som ja. Teda Boh existuje! Óh, to je veľmi pekný objav. Keď premýšľam, tak som. Keď mám s čím premýšľať, tak musí byť aj Boh, ktorý mi ten rozum dal. To je jeho pevný bod, odkiaľ môžeme všetko začať.

II. Keď premýšľam, tak som

V našom prostredí sa tiež často hovorí o pevnom bode. Čo je pevný bod, o čo sa môžeme oprieť? Dobrý kresťan by povedal, že to je Biblia. V teológii menej zbehlý by povedal, že to je učenie cirkvi. Silný jedinec, by povedal, že sa opiera o svoje vlastné skúsenosti. Možno iní by sa opreli o svoje svedomie, rozum, vieru, alebo o niečo iné.

KONTAKTY:

Zbor Bratislava 1, Cablkova ul. č. 3, 821 04; ba1.casd.sk
 Zbor Bratislava 2, Ferienčíkova ul. č. 5, 811 04; ba2.casd.sk
 Skupina Petržalka, Wolkrova ul. č. 4
 Skupina Dúbravka, M. Sch. Trnavského 2/A (kostol ECAV)
 Kazateľ: Marek Riečan, ☎ 0917 338 362, mriečan@casd.sk
 Redakcia spravodaja: K. Badinský, M. Riečan

Čo je náš pevný bod? O čo sa opierame? Božie Slovo je pravda, ale koľko rozličných názorov sa už vyčítalo z Biblie. Istý teológ povedal, že kresťanov rozdeľuje práve Biblia. V modernej dobe často zápasíme aj s prekladmi Biblie. Ktorý preklad je správny? O ktorý sa môžeme oprieť? Existujú rôzne argumenty pre jeden alebo pre druhý preklad. Ja sa nechcem zapojiť do tejto diskusie. Pre mňa je najlepší preklad ten, ktorý keď prečítame, hneď prekladáme do praktického života.

Kde je teda náš pevný bod? O čo sa môžeme oprieť?

Boh je náš oporný bod. Keď On existuje, a stará sa o nás. Dáva nám slobodu, ale pritom nás neprenechá svojmu vlastnému osudu. To je dobré vedieť, že nikdy nás neopustí. Upozorňuje na omyly, ukazuje na správny smer, kde by sme mali ísť. Sleduje naše kroky, chce nám to najlepšie a veci zariaďuje tak, aby sme mali vždy najlepšie podmienky pre duchovný rast. Ešte aj zlé veci slúžia k nášmu dobru. /Rim. 8,28/ On robí všetko preto, aby sme duchovne rástli. Pracuje v záujme našej záchrany. On robí všetko preto, aby sme boli zapísaní do knihy života. Pracuje na tom, aby sme zanechali hriech, aby sme konali dobro, aby sme žili v láske.... To je náš pevný bod. O to sa môžeme oprieť.

Záver: Pán Ježiš povedal: „*Ja som ta cesta, pravda i život.*“ (Ján 14,6) Keď premýšľam, tak som presvedčený, že všetko môžeme primeriť k tomu, čo Ježiš učil a ako žil. Nech On je našim pevným Bodom.

Ferdinand Varga

NÁBOŽENSTVÁ SVETA

Pokračujeme k stručnom predstavení najväčších svetových náboženstiev. Podľa počtu stúpencov tretí je Hinduizmus.

HINDUIZMUS

Hinduizmus (prívrženec je hinduista alebo hind) je jedno z najstarších náboženstiev sveta. Termín hinduizmus prvýkrát použili anglickí kolonizátori ako názov pre súbor všetkých indických náboženstiev uznávajúcich hlavnú trojicu božstiev Brahma, Višnu a Šivu, pričom spomínaný termín prebrali z perzštiny. V Indii, kde hinduizmus vznikol, tento názov pôvodne vôbec nepoužívali, ale používali názov "sanátanadharm", čo znamená večný poriadok. Je založené na védach, sú to základné posvätné knihy nábožensko-rituálneho a filozofického charakteru z asi 16.–9. storočia pñl. Tri základné božstvá Brahma - stvoriteľ, Višna - uchovávateľ a Šiva - ničiteľ, tvoria Trimúrti - trojicu stvoriteľských bohov, akúsi "svätú trojicu". Bohovia sú často zobrazovaní s viacerými hlavami a rukami, čo reprezentuje ich rozličné moci. Hinduizmus preberá z tradície vieru v odplatu dobrých a zlých činov (karma) a učenie o kolobehu životov (reinkarnácia).

Cieľom hinduizmu je mókša - čo je stav, kedy človek sa vymaní z kolotoča večného prevteľovania sa. Pre dosiahnutie tohto používajú hinduisti rôzne techniky, z ktorých jedna je joga, druhá meditácia, ale spôsobov je veľa a každý si môže vybrať. Hinduizmus má okolo 900 miliónov vyznáčov. Väčšina z nich žije v Indii, menšie skupiny v Nepále, Pakistane, Bangladéši, Srí Lanke, v juhovýchodnej Ázii, v Kórei, ako aj v Európe (najmä vo Veľkej Británii), Afrike a Amerike. Obdobie vzniku: 1. tisícročie pñl.

Hinduizmus nie je náboženstvom v západnom slova zmysle. Sami hinduisti ho vnímajú ako poňatie vesmírneho poriadku, zákonov prírody aj spoločnosti. Ide teda skôr o nábožensko-sociálny systém, ktorý v sebe zahŕňa právne a spoločenské normy. Väčšina hinduistov vyznáva vieru, že stvoriteľom sveta bol boh Brahma. Vzhľadom k tomu, že hinduisti nevnímajú čas lineárne, ale cyklicky, veria, že svet je periodicky ničený a znovu obnovovaný. Podstatnou hinduistickou myšlienkou je náuka o reinkarnácii. Ľudská duša sa podľa nej po smrti znovu narodí do iného tela. Človek si svojimi činmi vytvára buď dobrú, alebo zlú karmu, ktorá sa postupne hromadí. Boh v tomto ohľade nehrá žiadnu úlohu, podľa hinduistov tak fungujú prírodné zákony.

DESAŤ PRAVIDIEL ŠŤASTNÝCH A VYROVNANÝCH ĽUDÍ

Uznávaný psychiater, Mikhail Efimovich Litvak, sa na základe svojej dlhoročnej praxe rozhodol napísať knihu, v ktorej rozoberá 10 pravidiel, ktorými sa riadia ľudia, ktorí sú vo svojom živote šťastní a vyrovnaní. K prvým trom, ktoré ste našli v minulom čísle, pripájam ďalšie:

4. Staňte sa úspešnými a všetky vaše mentálne bloky zmiznú

Je to skutočne pravda. Všetku závišť, nenávisť a zlobu tvorí len nespokojnosť so svojim vlastným životom. Začnite preto robiť to, čo milujete, staňte sa v tom expertom a uspejte. Presne to bude ten okamih, kedy zmizne všetka vaša závišť i nenávisť.

5 Váš najväčší nepriateľ sa na vás usmieva zo zrkadla

Mnohí ľudia sa priveľmi zaoberajú „démonmi“ druhých ľudí, pričom tých vlastných sa snažia prehliadať. To je však chyba. Najväčším nepriateľom sme totiž sami sebe. Ak však démona vo svojom zrkadle porazíte a prijmete samých seba – so všetkým, čo k vám patrí, odchádzajúci odraz v zrkadle bude tým posledným nepriateľom, ktorého ste vo svojom živote stretli.

6 Nehľadajte žiadne skratky

Žiaľ, k našej dobe to už tak nejak patrí. Mnohí ľudia si želajú, aby im do úst z nebies padali rovno pečené holuby. Chcú všetko, no s minimálnou námahou a ideálne zadarmo. Túto chybu však nikdy nespravte. Šťastie vám úspech prinesie len vtedy, keď sa na tej kľukatej ceste za ním poriadne zapotíte.

7. Vo svojom živote musíte mať nejaký cieľ

Naša pozornosť je obmedzená a preto je nevyhnutné, aby sme ju zamerali presne na to, čo si vo svojom živote želáme najviac. Potrebujeme na to zaostriť a poriadne sa na to sústrediť. Životný cieľ sa dá prirovnať k fotografovaniu – môžete mať aj tú najdrahšiu zrkadlovku, no keď na svoj objekt nezaostríte dobre, fotka bude nanič.